

Apoteker Møller var Rimalts største Skatteyder. Han holdt nok af at minde herom, og naar han havde indbudt til Selskab, satte han en Ære i at vise, at han kendte en velstaaende Mands Forpligtelser overfor sine mindre begunstigede Medborgere. Da Gæsterne ved Syvtiden var samlede, førtes de ind til et Bord med tre Glas foran hver Dækning og smaa, friskbagte Brød inde i Servietterne. Værten havde da ogsaa den Tilfredsstillelse at høre, hvorledes man ret højrøstet slog fast, at hans Bord ubestrideligt var Egnens bedste.

At Maden ikke just var tilberedt af nogen Mesterkok, og at Vinflaskernes Indhold paa ingen Maade svarede til de fornemme Navne paa Etiketterne, forringede ikke Nydelsen for Nogen. Det var ikke Folk med kræsne Ganer. De bedømte Retterne væsenlig efter deres Masse, svælgede i Synet af Overfloden og gav sig ubekymret hen til den Opgave at tilegne sig saa meget af den, som de kunde stoppe i sig.

Ogsaa i sin personlige Optræden hævdede Apotekeren sit Ry som en fortræffelig Vært, idet han ikke lod det skorte paa Opfordringer til at fylde sig. Uafladelig hørte man hans Stemme gennem Gaffellarmen:

„Mine Damer og Herrer! De maa virkelig lade disse farcerede Duer vederfares Retfærdighed! — — Hr. Stationsforstander! Jeg haaber, denne Château Beychevelle gefaller Dem. — — Min Frue! Sauternes er Damevin! Behag at drikke! — — Hr. Sidenius! Har Deres Glas fornærmet Dem? De drikker ikke noget. Maa jeg have den Ære — ! Mine Herrer! Denne London Club 1879, som jeg har ladet omskænke, bør drikkes med